

at det bevises, at gerningsmanden har foretaget en handling eller undladelse, der typisk er farlig ved at skabe risiko for smitte af den i bestemmelsen nævnte karakter, f.eks. at en HIV-smittede har haft ubeskyttet samleje.

Sygdommen skal som nævnt være *livstruende* og *uhelbredelig*. Heri ligger, at det skal være overvejende sandsynligt, at personer, der smittes med sygdommen, i almindelighed afgår ved døden inden for et kortere åremål, dvs. indenfor maksimalt 10-15 år. Kan sygdommen bringes til ro, f.eks. gennem sædvanlig lægelig behandling, således at smittede personer i de fleste tilfælde lever længere end dette tidsrum, kan bestemmelsen ikke anvendes. Sygdommen skal også være uhelbredelig. Dette indebærer, at sygdomme, som – hvis patienten undergives rettidig, sædvanlig lægelig behandling – almindeligvis kan helbredes, heller ikke omfattes af bestemmelsen. Det gælder f.eks. livstruende sygdomme som kopper, kolera, tyfus, meningitis og lignende. Bestemmelsens anvendelsesområde bliver således især AIDS og smitte med HIV-virus. Også andre sygdomme kan imidlertid tænkes omfattet efter en konkret vurdering.

Det er en betingelse for et strafansvar efter § 252, stk. 2, at der foreligger *forsæt*. Forsættet skal omfatte alle elementer i gerningsbeskrivelsen. Dette indebærer eksempelvis, at gerningsmanden skal vide eller anse det for overvejende sandsynligt (sandsynlighedsforsæt), at der foreligger en smitterisiko. Er den pågældende testet for HIV-virus og fundet positiv, er denne betingelse selvsagt opfyldt. Selv om dette vil være den typiske situation, er det dog ingen ufravigelig betingelse for strafansvar, at det kan bevises, at der har været foretaget en positiv HIV-test. Også i tilfælde, hvor det på anden måde med den fornødne sikkerhed kan godtgøres, at den pågældende har vidst eller bestemt antaget at være HIV-smittede, kan strafansvar komme på tale. Som eksempel kan nævnes en læge, der er smittet med HIV-virus, og som selv – uden en HIV-test – er klar over dette, eller en person, der er bekendt med at have alle klare symptomer på AIDS i udbrud, men som ikke er testet.

Gerningsmandens forsæt skal endvidere omfatte spørgsmålet om, hvorvidt den forurettede var ikke-smittede på gerningstidspunktet. Den retlige betydning af eventuelle faktiske vildfarelser med hensyn til forurettedes helbredstilstand på dette punkt må afgøres efter dansk rets almindelige forsætslære.

Som ovenfor nævnt kan strafansvar efter omstændighederne også gøres gældende over for personer, der medvirker til overførsel af smitte. Her er forsætskravet opfyldt, hvis det med den fornødne sikkerhed kan godtgøres, at den pågældende var bekendt med

smitterisikoen, også selv om der ikke foreligger bevis for, at vedkommende var gjort bekendt med resultatet af en test for HIV-virus.

Forsættet omfatter også hensynsløsheden. Dette indebærer, at en person, der søger at hindre udbredelsen af smitte, men hvor dette af grunde, der ikke kan tilregnes ham, mislykkes, ikke kan straffes. Tænker man sig således en HIV-smittede person, der har samleje med en anden under anvendelse af kondom, men hvor kondomet glider af eller er bristet, uden at det bemærkes, kan strafansvar ikke gøres gældende.

Forsættet skal tillige omfatte, at der er tale om smitte med en livstruende og uhelbredelig sygdom. Med det oplysningsniveau, der er etableret, må det generelt lægges til grund, at den danske befolkning og udlændinge med ophold her i landet har kendskab til, at HIV-virus og AIDS er livstruende og uhelbredelig. Ved eventuelle andre sygdomme, som er livstruende og uhelbredelige, kan der imidlertid være tale om, at den pågældende ikke var bekendt med risikoen for smitte eller med sygdommens karakter. I så fald foreligger der ikke det fornødne forsæt, og bestemmelsen kan ikke anvendes.

Strafferammen i § 252, stk. 2, er som i stk. 1 hæfte eller fængsel i indtil 4 år. Over for den, der ikke er fyldt 21 år, er der mulighed for at idømme bødestraf efter reglen i straffelovens § 91, stk. 2. Strafniveauet forudsættes at komme til at svare til det hidtidige ved overtrædelse af § 252, dvs. som udgangspunkt en kortere ubetinget frihedsstraf. Har den pågældende haft forsæt til at begå andre og alvorligere straffelovsovertrædelser, f.eks. grov legemsbeskadigelse (§ 246) eller manddrab, kan der i stedet straffes efter disse bestemmelser, eventuelt for forsøg. I øvrigt vil der kunne straffes i sammenstød med f.eks. straffelovens §§ 245, 216, stk. 2, og 222, stk. 2.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 4.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 15. juni 1994.

Til § 3

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighedsområde.